

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Uzp 172/2013
22.05.2013. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Vere Pešić i Olge Đuričić, članova veća, sa savetnikom suda Radojkom Marinković, kao zapisničarem, odlučujući po zahtevu A.C. SCG d.o.o. B., P.d. N.B., koji je podnet preko punomoćnika V.G.V., advokata iz B., za preispitivanje sudske odluke - rešenja Upravnog suda 16 Up. 160/11 od 14.03.2013. godine, uz učešće protivne stranke Ministarstva finansija i privrede Republike Srbije, Poreske uprave, Sektora za poresko pravne poslove i koordinaciju Beograd, u pravnoj stvari ponavljanje upravno-sudskog postupka u predmetu inspekcijskih mera, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 22.05.2013. godine, doneo je

P R E S U D U

Zahtev se ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanim rešenjem odbačena je tužba tužioca A.C.SCG d.o.o. B., za ponavljanje upravno-sudskog postupka okončanog presudom Upravnog suda 16 U. 10623/10 (2009) od 02. 06. 2011. godine, kojom je odbijena tužba tužioca podneta protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave - Centrale - Sektora za poresko-pravne poslove i koordinaciju broj 47-00616/2009-07 od 12. 06. 2009. godine. Navedenim rešenjem od 12. 06. 2009. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije - Poreske uprave - Centrale za velike poreske obveznike broj 47-00348/2008-CVPO-010 od 17.03.2009. godine, kojim je stavom prvim dispozitiva, tačkom 1. tužiocu kao poreskom obvezniku utvrđena i naložena uplata neprijavljene obaveze poreza na dobit preduzeća za 2006. godinu u iznosu od 10.428.142,00 dinara i pripadajuće kamate u iznosu od 5.158.439,24 dinara, tačkom 2. istog stava dispozitiva, naloženo je tužiocu da sam obračuna kamatu od 04.02.2009. godine do dana uplate glavnog duga i uplati na račun iz tačke 1 dispozitiva, a tačkom 3. istog stava dispozitiva, naložena mu je obaveza evidentiranja obaveza utvrđenih u tački 1 dispozitiva u poslovnim knjigama i drugim poslovnim evidencijama.

U zahtevu za preispitivanje pobijanog rešenja podnosilac ističe da dostavljeni izveštaj sudskog veštaka predstavlja dokaz na osnovu koga bi spor bio povoljnije rešen za podnosioca da je taj dokaz iznet u ranijem sudskom postupku, jer bi pozitivno mišljenje koje je revizor izneo u pogledu finansijskih izveštaja za 2006. godinu i računovodstveni tretman predmetnih naknada doveli do pravilnog poreskog tretmana predmetne naknade za licencu, a to u konačnom i jeste predmet ovog spora. Ukazuje da je sud pogrešno tumačio član 56. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima, jer izneti stav dovodi do paradoksalnog zaključka da taj sud unapred određuje koji se postupak završen pravnosnažnom presudom može eventualno ponoviti, a koji ne time što će utvrđivati činjenično stanje na raspravi ili odustati od toga. Smatra da se, time što sud upućuje podnosioca zahteva na ponavljanje upravnog postupka, produžava trajanje postupka i neizvesnost te uvećavaju troškovi, a organu uprave se ostavlja na diskreciju da odluči o osnovanosti zahteva za ponavljanje postupka. Stoga je ponavljanje svakog upravnog sudskog postupka zakonito, bez obzira da li je Upravni sud na raspravi utvrđivao činjenično stanje i daleko celishodnije, naročito što se zakonitost konačnih upravnih akata na kraju proverava upravo pred Upravnim sudom. Nalazi da su pobijanim rešenjem učinjene i povrede pravila postupka iz člana 361. stav 2. tačka 12. Zakona o parničnom postupku, jer su razlozi rešenja protivrečni sami sebi i izreci presude, s obzirom da je Upravni sud odbacio zahtev za ponavljanje zato što podnosilac nije učinio verovatnim postojanje zakonskog osnova za ponavljanje, što nije u logičko-pravnoj vezi sa obrazloženjem da nije utvrđivano činjenično stanje na raspravi, jer to nije uslov za ponavljanje postupka. Predlaže da Vrhovni kasacioni sud ukine pobijanu sudsku odluku i predmet vrati Upravnom sudu na ponovno suđenje.

Protivna stranka, u datom odgovoru na zahtev, navodi da su navodi zahteva neosnovani iz razloga datih u rešenju Upravnog suda 16 Up 160/11 od 14. 03. 2013. godine i predlaže da ovaj sud zahtev odbije kao neosnovan.

Postupajući po podnetom zahtevu i ispitujući pobijano rešenje u granicama zahteva, a u smislu člana 54. Zakona o upravnim sporovima ("Sl. glasnik RS" 111/09), Vrhovni kasacioni sud je našao:

Zahtev je neosnovan.

Prema obrazloženju pobijanog rešenja Upravni sud je doneo odluku kao u dispozitivu, jer je našao da tužilac nije učinio verovatnim postojanje zakonskog osnova iz člana 56. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima, za ponavljanje sudske postupke okončanog presudom Upravnog suda 16 U 10623/10 (2009) od 02. 06. 2011. godine. Ovo iz razloga što u konkretnom slučaju sud nije utvrđivao činjenično stanje, niti izvodio dokaze u upravno-sudskom postupku koji je okončan navedenom presudom čije se ponavljanje traži.

Ocenjujući zakonitost pobijanog rešenja, Vrhovni kasacioni sud nalazi da je to rešenje doneto bez povreda pravila postupka, uz pravilnu primenu odredbe člana 56. stav 1. tačka 1. i člana 60. Zakona o upravnim sporovima na utvrđeno činjenično stanje. Iz dostavljenih spisa Upravnog suda Up 160/11 vidi se da u upravnom sporu koji je završen pravnosnažnom presudom istog suda 16 U 10623/10 (2009) od 02. 06. 2011. godine, sud nije utvrđivao činjenice, već je navedenu presudu doneo na osnovu činjeničnog stanja utvrđenog u upravnom postupku. Vrhovni kasacioni sud nalazi da je pravilno zaključivanje iz obrazloženja pobijanog rešenja da tužilac nije učinio bar verovatnim postojanje zakonskih osnova za ponavljanje sudske postupke iz člana 56. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima, na koje se poziva u tužbi za ponavljanje sudske postupke. Ovo jer i po shvatanju ovoga suda, nove činjenice i novi dokazi mogu biti razlog za ponavljanje sudske postupke koji je završen pravnosnažnom presudom ili rešenjem suda u smislu navedene zakonske odredbe, samo ako su te činjenice utvrđene i dokazi izvođeni u upravno-sudskom postupku i na tako utvrđenom činjeničnom stanju zasnovana sudska odluka. Kako su u tužbi za ponavljanje postupka navedeni razlozi koji se ne odnose na činjenice koje su utvrđene u postupku pred sudom, već se tiču činjenica koje su bile utvrđene u upravnom postupku, to je pravilno Upravni sud u obrazloženju pobijane presude ocenio da ti razlozi mogu predstavljati zakonski osnov samo za ponavljanje u upravnom postupku.

Vrhovni kasacioni sud je cenio i ostale navode zahteva, pa je našao da su ti navodi bez uticaja na drugačiju odluku o zakonitosti pobijanog rešenja, jer se njima ne dovodi u sumnju pravilna ocena Upravnog suda data u obrazloženju tog rešenja o postojanju uslova iz člana 60. u vezi člana 56. stav 1. tačka 1. Zakona o upravnim sporovima za donošenje rešenja o odbačaju tužbe u ovom upravnom sporu. Sa iznetih razloga Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 55. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u dispozitivu ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM KASACIONOM SUDU

dana 22.05.2013. godine, Uzp 172/2013

Zapisničar,

Radojka Marinković,s.r.

Predsednik veća - sudija,

Snežana Živković,s.r.